

Arrest

nr. 101 795 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 december 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van respectievelijk 17 september 2012 en 14 september 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 augustus 2010 vragen verzoekers de inschrijving aan in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Op 14 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 mei 2011 vragen verzoekers de inschrijving in de hoedanigheid van zelfstandige van eerste verzoeker.

Op 28 juli 2011 wordt aan verzoekers de E-kaart afgeleverd.

Op 23 december 2011 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de stad Antwerpen de instructie verzoekers uit te nodigen om hun activiteiten toe te lichten. Verzoekers verhuizen naar Deurne.

Op 14 februari 2012 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de burgemeester te Deurne opnieuw de instructie verzoekers uit te nodigen om hun economische activiteiten toe te lichten.

Op 17 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 november 2012. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis en 42 septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: E. B., B.,

Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum: (...)1973, Geboorteplaats: Casablanca, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als zelfstandige op 03.05.2011 en verkreeg op 28.07.2011 de E-kaart.

Nadien is uit onderzoek gebleken dat betrokkene die E-kaart en het bijhorende verblijfsrecht onrechtmatig heeft bekomen. Immers, uit het dossier blijkt dat betrokkene dd. 30.06.2011 zijn ontslag als niet-statutaire zaakvoerder had gekregen. Er moet dus worden vastgesteld dat betrokkene geen zelfstandige activiteit meer had op het moment dat zijn E-kaart werd verstrekt. Betrokkene maakte dit niet kenbaar.

Overeenkomstig art. 42 septies van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht worden beëindigd van iemand die onder valste voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen, voor zover deze voorwendsels van doorslaggevend belang waren bij het toekennen van het verblijfsrecht. Betrokkene liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben, terwijl die al een maand tevoren was beëindigd, de voorgelegde bewijsdocumenten waren wel degelijk van doorslaggevend belang bij het toekennen van dit verblijfsrecht.

Vandaar dat art. 42 septies hier van toepassing is en enkel en alleen al daarom het verblijfsrecht kan beëindigd worden.

Ondanks bovenstaande opmerking, kreeg betrokkene toch nog de kans aan te tonen welke reguliere activiteiten hij intussen had uitgebouwd, zodat betrokkene alsnog het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen.

Betrokkene werd in dit kader per brief verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor: uitnodigingsbrief VDAB, een uitkeringsaanvraag voor werkloosheid, bewijs van inkomsten 2011, CV en bewijzen van sollicitaties. Aan de hand van de voorgelegde documenten kan betrokkene niet overtuigen aan de voorwaarden te voldoen om het verblijfsrecht verder uit te oefenen als werkzoekende.

Betrokkenes zelfstandige activiteit is intussen al meer dan een jaar geleden stopgezet. Sindsdien is betrokkene dus wellicht op zoek naar een nieuwe tewerkstelling. Voor zover betrokkene daadwerkelijk een kans zou maken op tewerkstelling, zou redelijkerwijze mogen verwacht worden dat betrokkene intussen reeds aan de slag is.

Indien na één jaar effectief werk zoeken helemaal niets uit de bus is gekomen, kan er niets anders besloten worden dan dat betrokkene kennelijk niet past op de Belgische arbeidsmarkt. Vandaar dat hij het verblijfsrecht niet verder kan uitoefenen.

Aangezien betrokkene enerzijds onder valse voorwendsels het verblijfsrecht bekam en anderzijds evenmin heden voldoet aan de verblijfsvoorwaarden zoals voorzien in art. 40, §4 (wet 15.12.1980), wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art.42bis, §1 en art.42 septies van de wet van 15.12.1980."

Op 14 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 14 november 2012. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: H., M., Nationaliteit :Nederland, Geboortedatum : (...)1975, Geboorteplaats: Amsterdam, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te : (...)

+ minderjarige kinderen: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene en de minderjarige kinderen verkregen het verblijf in functie van de echtgenoot en vader, E.B.B. RR (...). De echtgenoot en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden.

Overeenkomstig art.42ter, §1, 10 van de wet van 15.12.1980, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene en de minderjarige kinderen aangezien er een einde werd gesteld aan verblijfsrecht van de burger van de Unie die zijervoegd hebben.

Naar aanleiding van het navragen van mijnheer E. B. zijn huidige activiteiten, werd ook aan het gezin de kans geboden eventuele humanitaire bezwaren met betrekking tot het intrekken van het verblijfsrecht van de gezinsleden te formuleren en aan te tonen. Er werd niets in dit kader voorgelegd, vandaar dat er mag worden vanuitgegaan dat er geen relevante humanitaire elementen zijn, overeenkomstig art. 42ter , derde lid van de wet van 15.12.1980, die het intrekken van het verblijfsrecht kunnen verhinderen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 42bis en 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"In de bestreden beslissing op naam van eerste verzoeker wordt gesteld dat uit onderzoek gebleken is dat betrokkene de E-kart en het bijhorende verblijfsrecht onrechtmatig heeft bekomen vermits uit het dossier blijkt dat betrokkene d.d. 30.6.2011 zijn ontslag als niet-statutaire zaakvoeder had gekregen en aldus moet worden vastgesteld dat betrokkene geen zelfstandige activiteit meer had op het moment dat zijn kaart werd verstrekt.

In artikel 42 van de Wet van 15.12.1980 wordt nergens voorzien dat de burger van de Unie bij ontvangst van zijn E-kaart een verklaring moe afleggen omtrent zijn inkomsten.

In alle geval had eerste verzoeker nog voldoende inkomsten uit zijn activiteit op 30 juni 2011.

-De motivering van de bestreden beslissing voor wat betreft de schending van artikel 42septies van de Wet van 15.12.1980 wordt vermeld dat eerste verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht heeft bekomen ; o.m. dat eerste verzoeker liet uitschijnen een zelfstandige activiteit te hebben, terwijl de zelfstandige activiteit was beëindigd een maand voordat verzoeker de E-kaart ontving.

Artikel 42septies van de Wet van 15.12.1980 stelt :

"De Minister of zijn gevolmachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht "

Eerste verzoeker heeft op geen enkel moment fraude gepleegd, misleidende informatie of vervalste documenten gebruikt bij het doen van de aanvraag tot het bekomen van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker heeft het verblijfsrecht aangevraagd op 3.5.2011 en op dat ogenblik was eerste verzoeker, en dit reeds gedurende ruime tijd, als zelfstandige werknemer aan het werk in Bakkerij N. te Turnhout zodat eerste verzoeker geen valse of vervalste informatie of documenten heeft gebruikt.

De tewerkstelling van eerste verzoeker werd afgebroken op 30 juni 2011 om reden dat de zaakvoerder een zwartwerker in dienst had genomen en eerste verzoeker hiermee absoluut niet akkoord kon gaan. Van een inbreuk op artikel 42septies van de Wet van 15.12.1980 is er op geen enkel ogenblik sprake geweest.

Artikel 40, § 4 van de Wet van 15.12.1980 stelt :

“Paragraaf 4 : Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarden vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld ;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te vóórkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”.

Eerste verzoeker is van mening dat artikel 40, § 4 van de Wet van 15.12.1980 geschonden is omdat verzoeker onder begeleiding van de VDAB onophoudelijk solliciteert en hij heeft de bewijzen van sollicitaties meegedeeld aan verwerende partij.

De motivering in de beslissing : “sindsdien is betrokkene dus wellicht op zoek naar een nieuwe tewerkstelling. ”

De motivering dat eerste verzoeker “wellicht” op zoek is naar een nieuwe tewerkstelling is onjuist en misleidend vermits uit bewijzen van sollicitatie duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk en onafgebroken op zoek is naar werk.

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk bewijst dat hij werk zoekt en dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld zoals voorzien in paragraaf 4, eerste lid van de Wet.

Paragraaf 4, tweede lid van de Wet stelt de voorwaarden om te beschikken over voldoende bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing wordt nergens vermeld dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de ondertekende overeenkomst d.d. 30 juni 2011 bij de beëindiging van zijn tewerkstelling in de bakkerij, werd aan verzoeker een bedrag uitbetaald van 15.000 €.

Er kan dus moeilijk gesteld worden dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

In alle geval dient de beslissing lastens tweede verzoekster H. N. nietig verklaard te worden.

De bestreden beslissing die aan tweede verzoekster betekend werd wordt als motivering gegeven : “Betrokkene en de minderjarige kinderen verkregen het verblijf in functie van de echtgenoot en vader E. B.B.. De echtgenoot en vader van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer volledige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de Wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden. ”

Deze motivering is volledig fout.

De bestreden beslissing lastens tweede verzoekster en de vier minderjarige kinderen is gedateerd op 14.9.2012 en in deze beslissing wordt verwezen naar het feit dat respectievelijk de echtgenoot-vader niet meer kan genieten van de verblijfsbepalingen op grond van artikel 40 van de Wet van 15.12.1980.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing lastens tweede verzoekster en de minderjarige kinderen op 14.9.2012 was er nog geen beslissing aangaande het verblijfsrecht van hun respectievelijk echtgenoot/vader vermits deze laatste beslissing ; slechts werd gemaakt op 17.9.2012.

De motivering van de beslissing lastens tweede verzoekster is dan ook volledig foutief gemotiveerd.

Er kan enkel en alleen vastgesteld worden dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en onvoldoende is zodat de bestreden beslissing vernietigd dient té worden.”

2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen, zodat verzoekers met kennis van zaken hebben kunnen oordelen of het zinvol was die beslissingen aan te vechten met de middelen waarover zij beschikken, *in casu* met een schorsing- en annulatieberoep bij de Raad. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden

beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers menen dat artikel 42septies van de vreemdelingenwet wordt geschonden omdat in artikel 42 van de vreemdelingenwet nergens wordt voorzien dat de burger van de Unie bij ontvangst van zijn E-kaart een verklaring moet afleggen omtrent zijn inkomsten. Verzoekers stellen dat zij op geen enkel moment fraude pleegden, misleidende informatie of vervalste documenten gebruikten bij het doen van de aanvraag. Verzoekers hebben verblijfsrecht aangevraagd op 3 mei 2011 en op dat ogenblik was eerste verzoeker zelfstandig werknemer. Van een inbreuk op artikel 42septies van de vreemdelingenwet is er aldus geen sprake.

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)”

Op 3 mei 2011 dient eerste verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van zelfstandige. Bij zijn aanvraag toont hij de hoedanigheid van zelfstandige aan. Verzoeker voldoet aldus aan voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier, met name uit de bijlagen van het Belgisch staatsblad blijkt dat verzoeker op 30 mei 2011 niet langer zaakvoerder is van de BVBA N. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Op 28 juli 2011 wordt aan verzoeker de E-kaart afgegeven op grond van zijn zelfstandige activiteit. Het loutere feit dat de wet niet voorziet in een verplichte verklaring op het moment van het afhalen van de verblijfskaart doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling van verweerder dat verzoeker op dat ogenblik niet meer voldeed aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker kon zich op het moment van het afhalen van de verblijfskaart op grond van de zelfstandige activiteit niet meer op rechtmatige wijze beroepen op de uitoefening van een economische activiteit op zelfstandige basis op grond waarvan hij de verklaring van inschrijving had afgelegd. Verzoeker betwist niet dat hij naliel verweerder op de hoogte te brengen niet meer te voldoen aan de voorwaarden bepaald in artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoeker liet eveneens na aan te tonen aan andere voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 van de vreemdelingenwet te voldoen. Nu verzoeker niet ontkent dat hij niet meedeelde dat de omstandigheden op grond waarvan hij de inschrijving had aangevraagd en op grond waarvan hem het verblijf werd toegestaan, niet meer bestonden op het ogenblik van de afgifte van de verblijfskaart, stelt verweerder aldus correct vast dat verzoeker de verblijfskaart en het bijhorende verblijfsrecht onrechtmatig heeft verkregen.

Artikel 42septies van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of

ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.”

Het feit dat hij een zelfstandige activiteit uitoefende op het ogenblik van de aanvraag doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen zelfstandige meer was toen hij in het bezit werd gesteld van de verblijfskaart die hem werd afgegeven op grond van zijn zelfstandige activiteit. Verzoeker voldeed niet meer aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet en hij heeft nagelaten dit te melden aan verweerder. Verweerder concludeert in de eerste bestreden beslissing aldus correct en op kennelijk redelijke wijze dat verzoeker onder valse voorwendsels het verblijfsrecht bekwam waardoor een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42septies van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 42septies van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekers menen dat artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet is geschonden omdat verzoeker, onder begeleiding van de VDAB onophoudelijk solliciteert en de bewijzen van sollicitaties heeft meegedeeld. Het motief in de beslissing *“sindsdien is betrokkene dus wellicht op zoek naar een nieuwe tewerkstelling”*, is onjuist en misleidend vermits uit de bewijzen van de sollicitaties blijkt dat hij wel degelijk en onafgebroken op zoek is naar werk. Bovendien maakt hij een reële kans om te worden aangesteld.

Op 14 februari 2012 geeft de gemachtigde van de staatssecretaris de instructie aan de burgemeester te Deurne om verzoekers *“uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij (en zijn gezin) heden heeft”*. Er wordt gewezen op de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht kan controleren.

Op 17 februari 2012 verstuurt de burgemeester de door verzoekers ingediende documenten naar de gemachtigde van de staatssecretaris, met name een attest van de VDAB in verband met een opleiding en een attest van het ABVV in verband met een uitkeringsaanvraag. Deze inlichtingen worden aangevuld met bijkomende documenten verstuurt op 16 maart 2012, met name een attest van het OCMW, bewijzen dat de zelfstandige activiteit is stopgezet, een attest van het ABVV i.v.m. een uitkeringsaanvraag, een attest van de VDAB in verband met een opleiding, cv en 23 sollicitatiebrieven. Uit een eenvoudige lezing van de sollicitatiebrieven blijkt dat de brieven zijn verstuurd naar verschillende bedrijven per e-mail en dat alle brieven inhoudelijk hetzelfde zijn. Uit de stukken blijkt niet de effectieve verzending van deze brieven en/of de brieven goed zijn aangekomen en evenmin of en wat de reactie van de bedrijven was op de sollicitatie. Waar verweerder in de bestreden beslissing motiveert dat *“betrokkene wellicht op zoek (is) naar een nieuwe tewerkstelling”*, is het motief, gelet op de hiervoor uiteengezette vaststellingen uit de stukken van het dossier, niet kennelijk onredelijk, noch onjuist of misleidend. Verder doen verzoekers met hun grief geen afbreuk aan het motief in de bestreden beslissing dat verzoekers zelfstandige activiteit intussen meer dan een jaar geleden is stopgezet en dat *“voor zover betrokkene daadwerkelijk een kans zou maken op tewerkstelling, zou redelijkerwijze mogen verwacht worden dat betrokkene intussen reeds aan de slag is.”* Verzoeker betwist niet dat er na één jaar effectief werk zoeken *“helemaal niets uit de bus is gekomen”*, laat staan dat hij het motief weerlegt. Verzoeker toont aldus niet aan dat verweerder op grond van een foutieve feitenvinding tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

Verzoekers menen dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het bedrag dat hen is uitbetaald bij de beëindiging van de tewerkstelling in de bakkerij, met name 15.000 euro en waardoor bezwaarlijk kan worden gesteld dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken. Verzoekers voeren de schending van artikel 42, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet aan.

De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld *in functie* van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder heeft uit de bijlagen in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt, vastgesteld dat verzoeker op 30 juni 2011 werd ontslagen als niet-statutaire zaakvoerder en dat hem kwijting werd verleend voor zijn bestuur gedurende de afgelopen periode van 7 maart 2011 tot en met 30 juni 2011. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een bedrag werd uitbetaald van 15.000 euro. Verzoeker is op 14 februari 2012 uitdrukkelijk uitgenodigd om zijn huidige economische activiteiten aan te tonen. Hij werd er bovendien attent op gemaakt dat *“bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen, economische activiteit in België zelf of studie in hoofdactiviteit”*,

verzoeker zijn recht op verblijf kan verliezen. Nu verzoeker, wanneer hij daartoe werd uitgenodigd, geen bewijzen voorlegde dat hij over dit bedrag zou beschikken, kan verzoeker verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze bestaansmiddelen bij de beoordeling van zijn verblijfsrecht.

Verzoekster betoogt dat het motief in haar beslissing waarbij wordt verwezen naar het feit dat haar echtgenoot niet meer kan genieten van de verblijfsbepalingen foutief is aangezien haar beslissing is genomen op 14 september 2012, terwijl de beslissing van haar echtgenoot pas op 17 september 2012 is genomen.

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen terecht dat de grief geen afbreuk doet aan het gegeven dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het beëindigen van het verblijf van het gezin, reeds bestonden en bekend waren aan verwerende partij op 14 september 2012. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan. Het motief *“De echtgenoot en vader van betrokkenen kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden.”*, in de beslissing die ten aanzien van verzoekster en haar kinderen genomen is bijgevolg niet foutief noch kennelijk onredelijk, nu de feiten voor het beëindigen van het verblijf reeds bekend waren op 14 september 2012. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verweerder van het ontslag als niet-statutaire zaakvoerder op de hoogte is sinds 1 juli 2011 en op 17 februari 2012 en 16 maart 2012 in kennis werd gesteld van de door verzoekers voorgelegde bewijzen van hun economische activiteiten, bestaansmiddelen of studie. Het motief dat de echtgenoot/vader niet meer kan genieten van de verblijfsbepalingen van artikel 40 van de vreemdelingenwet is, gelet op de feiten waarover verweerder op 14 september 2012 kennis had bijgevolg niet foutief.

Verzoekster kan evenmin op dienstige wijze betogen dat zij niet op de hoogte kon zijn van de beslissing van haar echtgenoot, die pas later werd getroffen. Beide beslissingen zijn op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoekers, met tussenkomst van de gemeente. Er kan worden aangenomen dat verzoekster aldus kennis kon nemen van de beslissing die werd genomen ten aanzien van haar echtgenoot. Bovendien blijkt uit verzoeksters uiteenzetting in het verzoekschrift dat zij de motieven van de beslissing die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen, kent aangezien zij in het middel de motieven van die beslissing aan een inhoudelijke bespreking onderwerpt.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet expliciet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen wanneer hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden. Verzoeker heeft geen bewijzen bijgebracht dat hij nog valt onder één van de onder artikel 40, § 4 bedoelde burgers van de Unie, zodat verweerder op redelijke wijze heeft geconcludeerd dat verzoekers verblijfsrecht kan beëindigd worden. Artikel 42ter van de vreemdelingenwet voorziet dan weer expliciet in de mogelijkheid om het verblijfsrecht van verzoekster en haar kinderen, die hun verblijf verkregen *in functie* van verzoeker, te beëindigen, nu verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft geen humanitaire bezwaren geformuleerd of aangetoond met betrekking tot het intrekken van haar verblijfsrecht. Verweerder kon aldus op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat er geen relevante humanitaire elementen waren, overeenkomstig artikel 42ter, derde lid van de vreemdelingenwet, die het intrekken van het verblijfsrecht konden verhinderen. Verzoekers slagen er niet in de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of aan te tonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn conclusies is gekomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN